

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԱՅԾԱՐԱԾԸ

Հովիւ, քարոս այս ձորին մէջ մի վազեր հեւ ինեւ
Կամոս կայքին ետեւէն այդ քաղին հետս ու դրժնէ.
Կողերուն վրայ Մենայի, ուր ամառն մեզ կ'աքսուի,
Գիւղերը շուրջ կը հասնի, ու կ'ելնէ յոյսդ ի դերել:

Մընանք այստեղ. կ'ուզե՞ս դուն: Ես բուզ ունիմ եւ գինի.
Սպասենք Տիւրքն՝ այս վայրագ ապաստանին մէջ պրզսիկ:
Բայց ցած խօսէ, ով Մնասիլ. ամենուրեք են հոս դիմ:
Աստուածային իր աչքով Հեկաս մեզի կը նայի:

Սա վարի մուր ծակն՝ անձաւն է, ուր քաշուած է ան արդ,
Բարձունքներու ընտանի դեր, Սարդիւրն այժմաւարդ:
Գուցէ ելնէ դուրս, եթէ չը վախճընենք գինն հիմակ:

Կը լըսե՞ս իր շրթներէն նըւագուած սա հովուաւորինգն.
Ջոյգ եղջիւրներն անցուցած՝ հանանչներու, ինքն է, ի՛նքն
Որ այծերուս, Տե՛ս, պարել կուսայ լուսնի լոյսին Տակ:

Թրգւ. Թ. Ե. Գ.

Փետ. 1931 Գանձիւրե

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

ԹԵՐՄՈՏՈՆ

Դէպի հրակէզըն Թէմիսիւր, ու օրն ի բուն դողդըղաց
Այրուծին կանչիւններէն՝ զարկուածներէն այնքանի,
Ըսուերին մէջ, սրբում ու յամբ, Թերմոտն կը Տանի
Դիակներ, գէնքեր եւ կառներ, զորս մանր հոն էր մըղած:

Ո՛ր է Փիքէ, ո՛ր Աէլա, ո՛ր Փիլիպպիս, Մարպէ ո՛ր,
Որք, հետեւորդ Հիպպոլիդի, Աղդերիային կրակուրոց,
Արեւունական ամբողջ ջոկասը վարեցին սպանդանոց:
Անոնց գունաս եւ հերարձակ մարմինն ինկած են հոն լուռ:

Հընձուած հըսկայ շուռաններու կարծես ծաղկում մը ինքնին,
Ռազմիկներով ծածկուած է գետն իր ափերուն վրայ կըրկին,
Ուր կը թալթալայ ձի մ'երբեմն հոս, կամ կը վըրնչէ հոն հեռուն:

Ու կը Տեսնէ Եւսիսն, այգուն, ու վերէն վար արիւնտ
Գետին հեռուի դարափներուն վրայ կը փախչին արագոսն
Յովասակներ ներմակ, կարմրած՝ արիւններէն կոյսերուն:

Թրգւ. Թ. Ե. Գ.

Փետ. 1931 Գանձիւրե

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

ՆԵՄԷԱ

Յորմէհեսէ մըսաւ նուանողն անսառին մէջ,
Առաջնորդուած հոն՝ հետքերէ աննոռնի, լայն,
Անոնց կըրուիլն իմացուեցաւ մոռնչէ մը միայն.
Լռեց ամէն բան, սուգեց արեւն իր գունքը շէջ:

Կոխոսելով մացառն ու մօր, արտերն ու ցանք,
Դէպի Տերեւնդ փախչող հոգաղը, զարհուրած,
Երբ դարձաւ ետ, տեսաւ այն իւր, վախէն լայնբաց,
Որ անսառին ծայրը գազանն առած էր կանգ:

Պոռաց. տեսաւ նեմէացոյց երբ սարսափն այդ,
Որ կը պարզէր երկինքին դէմ արիւնացայտ՝
Երախն անեղ, ցիւցան բաւերն ու ժանտ նանկեր:

Զի սուտերն անած՝ վերջալոյսին մէջէն ընդ քառ,
Հերակղէսի շուրջ ծրփացող մօրթին սակ զուր
Խառնելով մարդն երէին՝ հուաղ մըն էր կազմեր:

Թրգմ. Թ. Ե. Դ.
Փետր. 1931 Գանձիւրի

JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

ՎԵՐՋԻՆ ԻՐԻԿՈՒՆ

Ներկայութիւնն է բացակայ երազներուն
Թափանցկօրէն մըտուածպատ որ կը նայի
Դեմքի մը պէս որուն զիծերը տանէի՝
Մինչեւ արիւս խորունկ արեւը մարմնուն...

Ձեռքէն բռնած՝ աչքերուն միջ որունքի՝
Անյուսօրէն վերջին ժրպիտը յոյսերուն,
Այս իրիկունն է բուրվառի պէս օրորուն
Ուր խունկի տեղ արիւս մոխիրը դեռ կ'այրի...

Ու գտնէի միակ համբոյրը շրթունքին
Որ ա՛լ մարած այս բովին մէջ եղաւ ոսկին,
Եղաւ մեղուն այս փերակին մէջ ա՛լ բափուր...

Ու խօ՛ղ այնքան ու ցնորայոյզ՝ իր մեկնումէն՝
Երբ այս ծառերը տանարի մը սիւներն են,
Հոգին անոր հիմէ՛ր աղօթքն իր մահաբոյր...

Գանձիւրի

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ